

„Hvem saa mere?“

„Har du ikke selv nogen at foreslaa?“ spurgte Karsten. „Helst et Par Mandfolk. Saa kan vi gøre det ene Selskab til en Herremiddag.“

„Jeg veed i Øjeblikket ikke nogen. Nævn du nu dine!“

„Naa ja ... Hvad siger du om tykke Møller?“

„Hvem er det?“

„Frants Møller — Forfatteren.“

„Men han er jo en komplet Sjofelist, har du sagt.“

„Naa — ja. Atten Karat holder han vistnok ikke. Men han er dog ganske præsenterabel. Jeg tror, du vil have Fornøjelse af at lære ham at kende.“

„Sig det hellere lige ud, Karsten! Du mener, han kan være dig til Nytte. Er han ikke Journalist?“

„Jo. Og han er kommen ind i „Femte Juni“s Redaktion nu. Han er endogsaa bleven en af de førende Penne i Bladet. — Den Naadige smiler!“

„Jeg? Ikke det mindste.“

„Ja, det nytter skam heller ikke. Vil man være med i Dansen, maa man betale for Musikken. Se til Karl May! Han er ogsaa i den Henseende en Kunstner *up to date*. Han har sit Efterretningsvæsen i Orden. Han kan ikke rejse herfra til Roskilde, uden at den samlede københavnske Presse lader Trommerne røre. Og tror du, han har den Honnør gratis? Men det kommer igen — som Bonden sagde, da han fodrede sine Svin. Hans Billeder er berømte, før de er maledes. Naar han allevegne udraabes til Geni, er det, fordi han betaler, hvad det koster.“

„Men er det saa værd at misunde ham den Fornøjelse?“